

Sygn. akt *XVII AmE 28/16*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów  
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Andrzej Turliniński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 27 kwietnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **B. B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

zainteresowany: innogy (...) S.A. w W. (poprzednio: (...) S.A. w W.)

**o zawarcie umowy sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej**

na skutek odwołania B. B. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z 7 grudnia 2015 r. Nr (...)

1. uchyla zaskarżoną decyzję;

2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz B. B. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 17 zł (siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 100 zł (sto złotych) z tytułu opłaty sądowej od odwołania.

SSO Andrzej Turliniński

Sygn. akt *XVII AmE 28/16*

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 grudnia 2015 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 26 czerwca 2014r. B. B. (powódki) – Zarządcy Nieruchomości zlokalizowanej w W., ul. (...), o rozstrzygnięcie sporu w trybie art. 8 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, dotyczącego odmowy zawarcia umowy kompleksowej sprzedaży i świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej, zaproponowanej przez (...) S.A. w W., ul. (...) orzekł, że na (...) S.A. w W. ul. (...), nie ciąży publicznoprawny obowiązek zawarcia umowy kompleksowej dotyczącej energii elektrycznej z B. Z. Nieruchomości zlokalizowanej w W., ul. (...).

Prezes URE ustalił, że wnioskodawca zamówił energię elektryczną, moc i usługę dystrybucji dla obiektu mieszkalno – biurowego, a nie umowę kompleksową z art. 5 ust. 3 prawa energetycznego jako odbiorca w gospodarstwie domowym.

W takim przypadku Prawo energetyczne nie nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne – sprzedawcę z urzędu - obowiązku zawarcia umowy kompleksowej,

Od ww. decyzji powódka złożyła odwołanie zarzucając jej naruszenie:

- a) art. 5 ust. 2 Prawa energetycznego poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przepis ten dopuszcza możliwość obciążenia odbiorcy za moc umowną,
- b) § 5 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przepis ten dopuszcza możliwość obciążenia odbiorcy za moc umowną
- c) w konsekwencji art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego poprzez jego niezastosowanie.

Powódka wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez orzeczenie, że na (...) S.A. ciąży obowiązek zawarcia umowy kompleksowej dotyczącej energii elektrycznej w brzmieniu zgodnym z wnioskiem powódki z dnia 2 lipca 2014 r. oraz o zasądzenie od pozwanego obowiązku zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa, według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania powołała się na art. 5 ust. 2 Prawa energetycznego zgodnie z którym umowa sprzedaży powinna zawierać postanowienia określające: miejsce dostarczenia paliw gazowych lub energii do odbiorcy i ilość tych paliw lub energii w podziale na okresy umowne, moc umowną oraz warunki wprowadzania jej zmian, cenę lub grupę taryfową stosowane w rozliczeniach i warunki wprowadzania zmian tej ceny i grupy taryfowej, sposób prowadzenia rozliczeń, wysokość bonifikaty za niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi odbiorców, odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy, okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania. Na podstawie natomiast przepisów wykonawczych zawartych w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną § 5 ust. 3 przedsiębiorstwo energetyczne wykonując e działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji energii elektrycznej zawiera w taryfie:

1. stawki opłat za przyłączenie do sieci lub sposób ustalania tych opłat,
2. stawki opłat za świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, zwane dalej „stawkami opłat dystrybucyjnych”,
3. sposób ustalania bonifikat za niedotrzymanie parametrów jakościowych energii elektrycznej oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców,
4. sposób ustalania opłat za:
  - a) ponadumowny pobór energii biernej,
  - b) przekroczenia mocy umownej,
  - c) usługi wykonywane na dodatkowe zlecenie odbiorcy,
  - d) nielegalny pobór energii elektrycznej.

Zdaniem powódki ani z samej ustawy ani z przepisów zawierających upoważnienie do wydania przepisów wykonawczych nie wynika, aby możliwe było pobieranie opłat za moc umowną. Wynika z nich jedynie możliwość ustalenia opłat za przekroczenie mocy umownej. W tej sytuacji taryfy, na które powołuje się (...) S.A. w W. zawierają elementy niezgodne z przepisami prawa i w tej części uznać je należy za nieważne.

Niezależnie od powyższego nawet gdyby uznać, że przepisy prawa krajowego dopuszczają możliwość obciążenia za moc umowną, spowodowane jest to zaniechaniem polskiego ustawodawcy w implementacji postanowień

DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2012/27/EU z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw (...) i (...) oraz uchylecia dyrektyw (...) i (...).

Zdaniem powódki przepisy te nakazują podjęcie inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do ograniczenia pobierania opłat jedynie do opłat za faktyczne zużycie.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił, co następuje.

Pismem z dnia 26 czerwca 2014 r. (K 1 – 3 akt adm.) powódka - B. B. działając jako zarządca budynku przy ul. (...) w W. reprezentujący współwłaścicieli – zwróciła się do Prezesa URE w oparciu o przepis art. 8 ust. 1 prawa energetycznego ustawy z dnia 10 kwietnia 1998 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 ze zm.) o wydanie decyzji orzekającej zawarcie z zainteresowanym przedsiębiorcą energetycznym umowy sprzedaży energii elektrycznej w budynku przy ul. (...) w W..

Jak wynika z aktu notarialnego (K 24 – 25 akt adm.) skarżąca po okazaniu pełnomocnictw udzielonych jej przez część współwłaścicieli oraz protokołu przejęcia nieruchomości (...) oświadczyła, że przejęła zarząd zwykły nieruchomością w zakresie określonym pełnomocnictwami oraz posiadanymi przez nią udziałami we współwłasności tej nieruchomości. Pełnomocnictwa te nie zostały dołączone do materiału sprawy administracyjnej.

Powódka żądała od Prezesa URE wydania decyzji o treści zgodnej z zaproponowanym przez zainteresowanego projektem kompleksowej Umowy Sprzedaży Energii Elektrycznej i Świadczenia Usług (K 91 – 97 akt adm.) z tym jednak zastrzeżeniem, że nabywca nie byłby zobowiązany do ponoszenia jakichkolwiek opłat za moc umowną i w tym zakresie nie wiązałyby go odmienne postanowienia Ogólnych Warunków Sprzedaży Energii Elektrycznej i Świadczenia Usług Dystrybucji oraz związanych z nimi tariff. Z treści ww. projektu umowy wynika, że dostarczenie energii odbywałoby się na potrzeby odbiorcy końcowego, o którym mowa w art. 3 pkt 13<sup>(a)</sup> prawa energetycznego, a nie odbiorcy energii elektrycznej w gospodarstwie domowym, o którym mowa w art. 3 pkt 13<sup>(b)</sup> tego prawa. Jak bowiem wynika z § 3 Protokołu przekazania – przejęcia nieruchomości zabudowanej przy ul. (...) (K 26 – 28 akt adm.) budynek pod tym adresem jest budynkiem mieszkalno – biurowym, w skład którego wchodzi 9 lokali mieszkalnych i 7 lokali użytkowych.

W piśmie z dnia 14 lipca 2015 r. (K 155 akt adm.) powódka zmieniła swoje żądanie skierowane do Prezesa URE określając, że dotyczy ono wydania decyzji orzekającej zawarcie między stronami umowy kompleksowej sprzedaży oraz świadczenia usługi dystrybucji energii elektrycznej.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie okazało się uzasadnione w zakresie w jakim postulowano w nim o uchylenie zaskarżonej decyzji. Powód uwzględnienia jest jednak inny od wskazanego w środku zaskarżenia.

W ocenie Sądu w decyzji nie został prawidłowo określony jej adresat. W żadnym razie nie mogła nim być pani B. B. sprawująca zarząd zwykły nieruchomości (...) w W..

Rozstrzygnięcie decyzji powinno być skierowane do strony wielopodmiotowej – współwłaścicieli nieruchomości. To oni, a nie zarządca mają być podmiotami praw i obowiązków ze stosunku zobowiązaniowego jakim jest umowa kupna – sprzedaży energii elektrycznej. Powyższe wynika z treści art. 140 k.c. według którego w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, między innymi korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem swego prawa. Z kolei przepis art. 195 k.c. stanowi, że własność tej samej rzeczy może przysługiwać niepodzielnie kilku osobom (współwłasność).

W rozpoznawanej sprawie brak jest dowodu wskazującego na fakt, że B. B. ma prawo do reprezentowania pozostałych współwłaścicieli nieruchomości przy zawarciu umowy sprzedaży energii elektrycznej. Jak bowiem wynika ze złożonego przez nią oświadczenia (K 24 – 25 akt adm.) objęła wyłącznie zarząd zwykły nieruchomością, a więc kierowanie sprawami związanymi wyłącznie z administrowaniem nią. Zarząd ten nie uprawnia powódki do dokonywania czynności przekraczających swoim zakresem tego rodzaju umocowanie, a w szczególności zawarcia umowy kupna – sprzedaży energii elektrycznej ze skutkiem dla wszystkich współwłaścicieli nieruchomości.

Na rozprawie zainteresowany sprzedawca energii podniósł, że w rozpoznawanej sprawie powódka jako jeden ze współwłaścicieli może podejmować samodzielnie czynności zachowawcze ze skutkiem dla wszystkich współwłaścicieli. Jako podstawę prawną tego uprawnienia zainteresowany wskazał art. 209 k.c. (K 55 akt sąd.), według którego każdy ze współwłaścicieli może wykonywać wszelkie czynności i dochodzić wszelkich roszczeń, które zmierzają do zachowania wspólnego prawa.

W związku z tym należało zważyć, że czynność zachowawczą charakteryzują dwie cechy. Po pierwsze, jej celem jest ochrona istniejącego prawa przed możliwym niebezpieczeństwem. Po drugie ochrona ta musi odnosić się do wspólnego prawa. Aby czynność była zachowawczą obie cechy muszą nastąpić łącznie. Jednak taka sytuacja nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie, a to z tego powodu, że prawo, którego miałyby dotyczyć czynność zachowawcza (ochronna) w postaci skierowania przez powódkę roszczenia z art. 8 ust. 1 prawa energetycznego jeszcze nie istnieje. Jest nim bowiem zespół uprawnień przysługujących nabywcy z tytułu zawarcia umowy kupna – sprzedaży rzeczy (tu energii), który w niniejszej sprawie jeszcze nie powstał – nie został ukształtowany. Przyjmuje się w literaturze przedmiotu, że nie należy utożsamiać problematyki kształtowania stosunków zobowiązaniowych z kategorią czynności „zmierzających do zachowania wspólnego prawa” (por. Edward Gniewek Kodeks cywilny. Księga druga. Własność i inne prawa rzeczowe. Komentarz. Publikacja – Wydawnictwo Zakamycze 2001 teza 6 do Komentarza do art. 209 k.c.). W pełni podzielając taką wykładnię art. 209 k.c. na gruncie przeprowadzonych wcześniej rozważań Sąd przyjął, że skarżąca B. B. nie mogła być w zaskarżonej decyzji stroną postępowania i w konsekwencji jej adresatem. Ocena ta koresponduje ze stanowiskiem pełnomocnika skarżącej (K 55 akt sądowych oraz K 43 akt administracyjnych), że w stanie faktycznym ustalonym w sprawie wszyscy współwłaściciele nieruchomości powinni być wymienieni w decyzji jako jej adresaci.

Dopiero prawidłowe ustalenie, jaki podmiot (podmioty) jest stroną postępowania administracyjnego pozwala na przypisanie mu praw i obowiązków na podstawie odpowiednich przepisów prawa materialnego, w tym uprawnienia do skorzystania z art. 108 ust. 1 prawa energetycznego. Z tego względu zaskarżona decyzja dotknięta jest wadą nieusuwalną w postępowaniu sądowym i dlatego podlegała uchyleniu na podstawie przepisu art. 479<sup>53</sup> § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), ponieważ odwołanie wniesiono w dniu 28 grudnia 2015 r. (vide stempel pocztowy na kopercie przesyłki z odwołaniem (K 11), a więc jeszcze pod rządem ww. rozporządzenia.